Teekäibia ning Ingel.

Kui üks Teekäibia, kes Jummalat kartis, omma teekonde peäle käis, siis tulli üks Ingel innimeste näoga temmale seltsimehheks. Nemmad hakkasid neist Jummala immelikkudest asjadest könneleda. Oh! ütles se teekäibia: hea meelega tahhaksin ma ommeti jummala nou nähha! Se Ingel kostis: ei saa sedda kül mitte, agga middagid pead sa ommeteggi sest nähha saama se samma tee peäle. Kui nüüd pääw olli loja läinud, siis nemmad läksid ühhe koddanikko jure öseks, kellel es olli kül paljo warrandust, agga kes üks öige ning ustaw innimenne olli. Said nemmad sisse läinud, siis perremees töstis ette, mis Jummal olli annud, ja nemmad söid ning läksid pärrast sedda maggama. Kest ösel ärratas se Ingel omma seltsimeest ülles ja juhhatas sedda roowi alla ning wöttis tulle tukku misga ta sütas

ello

ello maia pöllema. Se Teekäibia kohkus ärra ja ütles: Sa olled jo hul! mis sa teed? Ons se, se hea eest, mis ta meitele on teinud? Ingel kostis: olle wait, kül sa pead jummala nou nähha saama — Kui nüüd se hone pölles, ärratas se Ingel sedda perremeest ülles ja Ingel ning teekäibia läksid ärra. Kahhe aasta pärrast käisid need kaks seddasamma teed, ja Ingel ütles teekäibia wasto: lähme senna sisse, meite endise perremehhe jure. Teekäibia ütles: Kuida julgeme meie kül senne sisse minna, et meie nisuggust pahhandust olleme temmale teinud? Ingel kostis: Tulle agga minnoga ja tee, mis minna ütlen. Said nemmad senna tulnud, ei tahha siis ennam Teekäibia sedda kohta tunda, sest se maiaissand olli ennesele suure hone ülles ehhitand ja jummala önnistus olli keikis polis nähha. Maia-issand tulli neile wasto, ja wettis neid ausaste

wasto.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1788, lk. 30